

Inhoudsopgave

Edgar	pag. 2
Boularis	pag. 4
Het plan	pag. 8
De eerste vlucht	pag. 12
Even terug in het bos	pag. 26
Tweede vlucht	pag. 31
Derde vlucht	pag. 38
Boularis finale	pag. 55

Edgar.

Misschien heb je wel eens oog in oog gestaan met een Uil, in de dierentuin bijvoorbeeld. Als een Uil je aanstaart lijkt het wel alsof hij dwars door je heen kijkt. En misschien is dat ook wel zo, wie zal het zeggen? Wij mensen hebben in ieder geval in onze sprookjes wijze eigenschappen aan de Uil toegedicht. In dit verhaal maak je kennis met zo'n wijze Uil.

Hij heet Edgar Uilensteyn en zelf vindt hij dat een statige naam. Het grote dierenbos is zijn thuis en zo lang als hij zich kan herinneren woont hij al in dezelfde boom en zit hij elke dag op dezelfde tak. Hij observeert graag vanaf die tak. En wat hij ziet is goed, zo constateert hij elke dag weer tevreden.

Het klopt namelijk in het dierenbos. Alles is zoals het moet zijn. Alles heeft zijn plek en elk dier vervult een eigen rol. En elk van die rollen is van belang voor het grote geheel.

Edgar zit rustig te observeren, het wilde zwijn rolt zich nog eens lekker door de modder, het ree rent nog een rondje, de vos is aan het jagen en de spreeuw vertelt zijn verhaal tegen wie het maar horen wil. En geen van de dieren heeft ook maar de geringste behoefte om aan een ander dier te vragen waarom het doet zoals het doet. Dat komt gewoon niet in ze op en als ze het zouden weten zouden ze er niets mee kunnen. Ze vervullen gewoon de rol die ze gegeven is.

Twijfelen aan je rol is hier dus niet aan de orde, dat zou het evenwicht, zoals dat er al sinds honderdduizenden jaren is in het grote dierenbos, alleen maar verstoren. Edgar weet dat maar al te goed en die wetenschap maakt dat hij elke dag gelukkig en tevreden is met zijn eigen rol.

Maar er knaagt wel iets aan zijn gemoed, eigenlijk al heel lang. Veel van zijn vogelvrienden begeven zich vaak onder de mensen in de steden en dorpen. En als ze dan weer terug zijn in het grote dierenbos

vertellen ze over wat ze hebben gezien en gehoord. En daar zijn mooie, maar ook minder mooie verhalen bij.

Dus hij weet wel zo ongeveer wat er gebeurt in de mensenwereld. Maar bij “ongeveer” blijft het dan ook en dat is helemaal niks voor Edgar. Hij wil het precies weten. Vooral ook omdat hij zich wat zorgen maakt. Edgar weet best veel en zoals het bij mensen ook wel eens gaat wordt hij door die kennis ook wel eens gehinderd. En dus neemt hij een besluit. Hij zal zelf een kijkje gaan nemen in de mensenwereld, buiten zijn veilige bos.

Degelijk als Uilen zijn zou dat niet zomaar even een vluchtig kijkje worden, nee, daar ging een zeer grondige voorbereiding aan vooraf. Bovendien wilde Edgar dat iedereen die hij in de mensenwereld zou spreken heel eerlijk antwoord zou geven op al zijn vragen. En dat waren er nogal wat! Edgar hoort het je nu al denken, dat is onmogelijk. Maar dan ken je hem nog niet. Al lang voor hij zichzelf had toegestaan om zijn gedachten over een bezoek aan de mensenwereld de vrije loop te laten had hij al het nodige onderzoek verricht naar de haalbaarheid van zijn plannen. Tja, zo zijn Uilen, die doen niet zomaar wat. Die denken eerst heel goed na. Soms wel heel erg lang, maar dat hoort erbij vindt Edgar. En bovendien, wie heeft er nou haast in het grote dierenbos? Hij in ieder geval niet.

Boularis

En zo kwam het dat hij op een dag de vleugels nam naar de andere kant van het bos, naar dat prachtige grote veld waarover je zo heerlijk ver kon kijken. Zo'n veld waar aan het einde van de dag de zon fel oranje-rood achter de horizon verdwijnt. Aan een rand van dat veld en onder de alleroudste reuzeneik van het bos woonde kabouter Boularis. Dat was zijn volledige naam, want kabouters hebben geen aparte voor- en achternaam. Edgar had al eens eerder kennis met hem gemaakt op het jaarlijkse beukenootjesfestival. Maar dat was slechts een korte en vluchtige kennismaking geweest, omdat er heel veel andere dieren bij waren dus tot een echt serieus gesprek, zoals Uilen dat graag voeren, was het niet gekomen.

Toch had kabouter Boularis, ondanks die korte kennismaking, een diepe indruk op Edgar gemaakt. Alleen al die naam 'Boularis', die klonk heel deftig, vond Edgar, net zo deftig als zijn eigen naam. Hoe dan ook, hij wist zeker dat het met kabouter Boularis tot een goed contact zou komen. Gesprekken met inhoud, hij keek ernaar uit. Maar we dwalen af, want nu wil je natuurlijk weten waarom Edgar een bezoek wilde brengen aan kabouter Boularis, of niet soms? Nou, dat is een heel bijzonder verhaal. Laat je verrassen en vlieg met Edgar mee op de vleugels van je fantasie.

Het verhaal ging namelijk dat kabouter Boularis over heel bijzondere eigenschappen beschikte. Er werd zelfs beweerd dat hij je met alle mensen in de grote buitenwereld kon laten praten, net zoals alle dieren met elkaar kunnen praten! Geen enkel dier uit het grote bos wist het fijne daarvan, maar als verhaal was het natuurlijk wel heel geslaagd. Net als mensen verschillen ook dieren soms veel van elkaar en dus zijn ze niet allemaal even onderzoekend van aard en de dieren die er meer van wisten zwegen in alle talen. En daarom was het verhaal nu nog steeds een verhaal.

Maar je begrijpt het al, Edgar vond het nu echt de hoogste tijd om het waarheidsgehalte van dit verhaal eens heel serieus te gaan onderzoeken.

Na een mooie vliegreis door het bos, het was inmiddels herfst dus aan indrukwekkende geuren en kleuren geen gebrek, was Edgar aangekomen bij de reuzeneik waaronder kabouter Boularis woonde. Tussen de enorme wortels van deze eik stond zijn huisje. En dat huisje voldeed volledig aan het beeld dat nu ongetwijfeld in je fantasie ontstaat; klein en wit en met een rood pannendakje, luikjes voor de ramen en een schoorsteentje waar tevreden de rook uit kringelt. Maar dat laatste was nu niet het geval, want Boularis was niet thuis. Tja, dat kan gebeuren dacht Edgar. Maar de dag was nog jong en Edgar had alle tijd dus hij ging rustig op een tak van de reuzeneik zitten wachten op de komst van Boularis.

Uilen hebben veel geduld, maar dit duurde wel heel erg lang. Pas tegen het einde van de dag, toen de zon al bijna onder was, kwam Boularis, vrolijk fluitend, aanwandelen. Edgar realiseerde zich dat hij dat lange wachten aan zichzelf had te wijten, dan had hij maar een afspraak moeten maken. Maar goed, laten we er maar een mooie avond van maken, dacht Edgar, en hij vloog goed geluimd op Boularis toe. Die herkende hem direct en begroette hem uiterst hartelijk. Zo te zien had Boularis wel trek in een avondje gezelschap en Edgar werd dan ook van harte uitgenodigd om binnen te komen. Het haardvuurtje ging aan en er verschenen allerlei smakelijke kabouterhapjes en drankjes. Na het uitwisselen van de gebruikelijke beleefdheden over elkaars wel en wee kwam het gesprek op dat waar Edgar eigenlijk voor gekomen was. Boularis had al aangevoeld dat Edgar met een ‘grote’ vraag zat. ‘Steek van wal Edgar, zei Boularis, ’wat heb je op je Uilenlever.’

En zo begon Edgar te vertellen. Over wat hij allemaal had gehoord over de mensenwereld, over zijn nieuwsgierigheid daarnaar, maar ook over het feit dat hij een beetje bezorgd was geraakt. Hij vroeg zich af of het daar allemaal wel goed ging en of hij mogelijk iets kon betekenen voor de mensen.

‘Nou nou, zei Boularis, ‘da’s een heel verhaal Edgar. Ik begrijp je nieuwsgierigheid, maar volgens mij trek je nu wel een heel grote

broek aan door te denken dat je als Uil iets voor de mensen kunt betekenen.’ Oei, oei, wat Boularis daar zei viel niet heel goed, Edgar was duidelijk in zijn wiek geschoten over deze opmerking. Maar Boularis zou Boularis niet zijn als hij dat niet direct zou hebben gezien aan Edgar.

‘Ik geloof dat ik toch serieus verder naar je moet luisteren Edgar,’ zei Boularis, ‘want kennelijk heb je een boodschap waarvan ik op dit moment de aard en de strekking nog niet helemaal kan doorgronden.’ Kijk, van dat soort scherpe observaties werd Edgar helemaal gelukkig. Met Boularis was het goed praten, dat was nu wel duidelijk. En zo spraken zij de rest van de avond over de mensenwereld en werd het Boularis steeds duidelijker dat het goed zou zijn als Edgar daar een tijdje zou kunnen vertoeven en dat zo’n verblijf voor zowel Edgar als de mensen wel eens heel waardevol zou kunnen zijn.

Aan het eind van de avond was het Boularis volstrekt helder wat Edgar van hem wilde en hij besloot zijn verhaal, zijn geheim, aan Edgar te ontvouwen. Want ja, wat de dieren zeiden, was waar. Boularis kon de dieren met mensen laten praten. Al een paar keer eerder had hij bosgenoten geholpen om dat voor een tijdje te kunnen, zo vertelde hij en Edgar luisterde met open snavel van verbazing. Al zo lang als de kaboutergeschiedenis kon verhalen ging deze toverkracht over van vader kabouter op zoon kabouter.

Hoe het ooit zo was gekomen vertelt die geschiedenis niet, maar de toverkracht werd altijd met trots gedragen en overgedragen.

‘Beste Edgar, jij bent eraan toe om ook met de mensen te kunnen spreken. Maar denk er om, sprak Boularis nu heel streng, als je ooit aan wie dan ook verklapt hoe mijn geheim werkt, dan word je verbannen uit het dierenbos en zul je de rest van je leven bij de mensen moeten blijven.’ Die “belofte” laten we het zo maar noemen, is voor de dieren die ooit het geheim van Boularis hebben mogen delen altijd voldoende geweest om het geheim ook echt bij zich te houden. Vandaar ook dat het in het bos rond bleef gaan als verhaal waarvan bijna niemand precies wist wat er waar van was.

Edgar was erg onder de indruk, maar hij voelde ook wel aan dat hij aan Boularis niet veel verder moest vragen naar het precieze hoe en waarom van de toverkracht. Boularis raakte daarvan een beetje in de war, zo bespeurde Edgar. De kracht was er nu eenmaal, Boularis was er blij mee en er bovendien erg trots op dus het was goed zo. En dingen die goed zijn kun je in veel gevallen maar beter zo laten dacht Edgar. Aan het einde van de avond waren ze zo moe van het praten dat ze als vanzelf in hun stoeltjes in een diepe slaap vielen voor het nog zachtjes smeulende haardvuurtje.